

Dreng, han havde holdt Juleferie hjemme i Præstegaarden paa Landet og skulde rejse tilbage til Latin-skolen. Saa forlangte Bedstefader at faa hans Kuffertnøgle, for at han, som han sagde, kunde se efter, inden Kufferten kom paa Vognen, om nu ogsaa alting var lagt ordenlig ned og ingenting glemt. Det blev Fader fornærmet over — som han i sin Ungdom i det hele let blev stødt — og rejste bort i Vrede uden at have sagt sin Fader ordenlig Farvel. Da han saa om Aftenen kom til Skolen og lukkede Kufferten op, fandt han sit Tøj aldeles saadan, som han selv havde lagt det derned; der var slet ikke bleven rørt ved det. Men i et Hjørne laa en lille Pakke i Papir, . . . det var det Ur, du nu holder i din Haand. Det var en Gave fra Bedstefader; og nu forstod din Fader jo nok, at han havde brugt et Paaskud for at kunne lægge den ned i Kufferten, uden at han saa det, saa den kunde blive en glad Overraskelse for ham paa det fremmede Sted. Da din Fader havde forstaaet det, saa faldt han i heftig Graad; og da han havde grædt over sig selv og angret sin Overrøvelse, tog han sit Overtøj paa og gik endnu samme Nat paa sin Fod de fire Mil hjem og gav sig ikke tilfreds, før han kunde kaste sig om sin Faders Hals og bede om hans Tilgivelse. Se, min Dreng, derfor bevarede din Fader gennem hele sit Liv det Ur som en Helligdom. Jeg husker, han kaldte det engang Guds Faddergave til ham. For den samme Nat, hvor han saaledes ydmygede sig og gik den tunge Bodsgang til sin jordiske Fader, fandt han ogsaa Vejen hjem til Lyset og Fredden og Velsignelsen hos Gud Fader i Himmerig.“

Mens hun talte, sad Per der med Uret og følte det tungere og tungere i sin Haand. Da hun tav, sagde han intet. I Stuen var der mørkt. Moderen